

Arrest

nr. 301 695 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 december 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 4 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. De verzoekende partijen, de heer K. M. en mevrouw T. G., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal)

van 30 november 2023 waarbij de verzoeken om internationale bescherming onderzocht en behandeld worden met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of de verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. De verzoekende partijen vrezen bij terugkeer naar Georgië verder afgeperst en bedreigd te worden door lokale criminelen die handelden in opdracht van de lokale politiechef. De lokale politiechef was als eigenaar van een lokale zaak een concurrent. Omdat zij het geld niet hebben, vrezen de verzoekende partijen te worden gedood of dat hun familie iets ergs zal worden aangedaan.

4.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De door de verzoekende partijen aangehaalde problemen hebben betrekking op gemeenrechtelijke criminele feiten, namelijk afpersing. Er blijkt niet dat de motieven voor deze gebeurtenissen kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. De verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hierover anders doen denken. De gebeurtenissen die de verzoekende partijen aanhalen kunnen dan ook niet worden beschouwd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengen de verzoekende partijen geen elementen bij op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

4.2.2. Vooreerst kan worden opgemerkt dat voormelde gemeenrechtelijke problemen zoals afpersing gelet op hun aard niet zwaarwichtig genoeg zijn om te worden gelijkgesteld met ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is het in het licht van voormelde vrees geformuleerd door de verzoekende partijen belangrijk aan te stippen dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt de verzoekende partijen hun vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het hen dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

4.2.2.1. Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 16 januari 2023, aangeleverd door de commissaris-generaal, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

De verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op. De door hen aangereikte informatie doet hier niet anders over denken en oordelen. Zij maken niet aannemelijk, noch blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat de loutere verwijzing hiernaar zou (kunnen) volstaan om een gebrek aan nationale bescherming bij een terugkeer naar Georgië aan te tonen. Deze informatie is dan ook niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Noch uit voormelde COI Focus, noch uit het algemene betoog van de verzoekende partijen in hun verzoekschrift of de door hen bijgebrachte informatie blijkt dat nationale bescherming niet voorhanden zou zijn. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.2.2.2. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partijen zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij slagen hierin evenwel niet. De verzoekende partij tonen niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

Uit in hun verklaringen blijkt vooreerst dat de verzoekende partijen noch nadat zij in januari 2020 de eerste keer werden afgeperst, noch nadat zij de volgende keren werden afgeperst, de politiediensten op de hoogte brachten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud de heer K. M., p. 8 en administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, mevrouw T. G. p. 5). Dat de afpersers zeiden dat de politie niet mocht worden verwittigd, zoals de verzoekende partijen verklaarden, kan dit nalaten niet verschonen. Ook de stelling dat ze niet wilden dat de situatie nog zou verergeren, slaagt hierin niet. Evenmin brengt het betoog van de verzoekende partijen in hun verzoekschrift waarin zij afpersing bij handelaars als vaak voorkomend in Georgië trachten te kaderen en uiteenzetten dat zij zich in het begin niet in gevaar voelden, soelaas. Er kon redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partijen dit wel deden. De bedoeling van het indienen van een klacht er immers in bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Uiteindelijk stapte de eerste verzoekende partij, de heer K. M., toch naar de politie om klacht in te dienen toen de afpersing tot financiële problemen leidde. Nadat voormelde verzoekende partij werd geslagen door de afpersers en ze haar opnieuw afpersten, zocht de verzoekende partij een advocaat op die haar echter na een gesprek met het hoofd van de politie niet meer wilde helpen. De verzoekende partij vermoedde dat de politie banden had met de criminele autoriteit. Het hoofd van politie baatte zelf een zaak uit en dat de verzoekende partij zou stoppen met haar zaak was in zijn belang, zo verklaart de verzoekende partij (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, de heer K. M. p. 9). Zij nam een andere advocaat onder de arm die op 17 november 2021 een verzoek opstelde om een onderzoek te laten starten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud de heer K. M., p. 5, 6 en 7). De verzoekende partij verklaart na het verzoek nog twee maanden te hebben gewacht, maar het parket reageerde niet. Op 29 december 2021 zette de verzoekende partij haar zaak stop en korte tijd nadien verlieten de verzoekende partijen het land (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud de heer K. M., p.7).

Vooreerst dient te worden aangestipt dat uit het gegeven dat het onderzoek niet zo snel vorderde als de verzoekende partijen wensten, niet kan worden afgeleid dat de Georgische autoriteiten niet in staat of onwillig waren hen hulp en/of bescherming te bieden. Tevens hebben de verzoekende partijen geen poging ondernomen om aangaande de gebeurtenissen en de vermoedens ten aanzien van (het hoofd van de politie) verdere stappen te ondernemen. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden bijgetreden waar zij in hun verzoekschrift aangeven voldoende te hebben ondernomen daar zij beroep deden op advocaten, verschillende keren naar de politie zijn geweest en het parket hebben aangeschreven. Noch kunnen zij overtuigen door te stellen dat de tweede advocaat die het radarwerk van justitie goed kent, hen de raad heeft gegeven om te vluchten, dat de NGO's hun werkings sfeer beperkt is en zij niet meer kunnen doen dan wat de advocaten reeds gedaan hebben, en dat de Public Defender, volgens hun site, gedetineerden bijstaat. Uit voormelde recente COI-Focus blijkt immers dat het geen algemene tendens is dat de reactie van de politie kan worden beïnvloed omwille van persoonlijke belangen of connecties bij de politie. Verder blijkt de Algemene Inspectie bevoegd te zijn om te reageren op klachten van burgers over onwettige acties van de ordediensten. Wanneer de politie niet naar behoren reageert of zich misdraagt, is het mogelijk om deze dienst te contacteren. Daarnaast heeft iedere persoon die van mening is dat zijn rechten geschonden zijn, de mogelijkheid om zich tot de rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Tevens werden twee afzonderlijke instanties opgericht die instaan voor onderzoek naar machtsmisbruik door de ordediensten en monitoring van gegevensbescherming: de Special Investigation Service en de Personal Data Protection Service, zo wordt toegelicht in voormelde de COI Focus. Uit de beschikbare COI blijkt voorts dat een gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, doch de verzoekende partijen tonen niet aan dat dergelijke zaak in casu voorligt. Zoals aangestipt, hebben de verzoekende partijen echter nagelaten de beschermingsmogelijkheden uit te putten. Indien de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen dan ook vanzelfsprekend niet optreden. Dit geldt tevens waar de verzoekende partijen aanhalen dat de mannen de (schoon)ouders zouden hebben aangevallen.

Het algemene betoog van de verzoekende partijen in hun verzoekschrift berust hoe dan ook niet op ernstige persoonlijke verdere pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten voor voormelde aangehaalde problemen te (trachten te) bekomen en zij maken niet aannemelijk alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Ook tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij bij terugkeer naar Georgië geen hulp en/of bescherming zouden krijgen bij de autoriteiten indien de problemen zouden aanhouden. Waar de verzoekende partijen nog aanhalen dat na hun vertrek hun (schoon)ouders werden lastiggevallen, zij door de politie werden teruggestuurd en de eerste verzoekende partij haar schoonvader een hersenbloeding heeft gehad door stress, hetgeen volgens het verzoekschrift dan weer een hartinfarct zou zijn geweest, doch hoe dan ook een blote bewering betreft, dringen dezelfde vaststellingen zich op. Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog betogen dat zij geen middelen hadden om zich elders in Georgië te vestigen, kunnen zij gelet op de ondernomen reis naar België niet overtuigen.

Gelet op het voorgaande, overtuigen de verzoekende partijen niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen (opnieuw) hulp en/of bescherming te bieden. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

4.2.3. Met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat de verzoekende partijen evenmin aantonen dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n hebben kritiek op de handelswijze. De bestreden beslissingen hebben geen wettelijke basis meer en schenden de rechten van verdediging. Door het vermoeden van bescherming in het land van herkomst ten onrechte te gebruiken, heeft er geen onderzoek plaatsgevonden naar de terechtheid van hun problemen. Ze zijn het niet eens met de analyse van de Raad inzake de overheidsbescherming. Ze stellen afgeperst te zijn door lokale criminelen, die handelden voor de toenmalige politiechef (tevens handelsconcurrent). Omwille van deze afpersing was het onmogelijk om in Georgië te blijven. Ze beklemtonen dat ze beroep op een advocaat gedaan hebben, maar de advocaat heeft enkel een brief gericht aan het parket, wat geenszins een echte bescherming inhoudt. Bovendien is Georgië niet langer een veilig land van herkomst. De beschikking dient hervormd, ze moeten erkenning krijgen."

4.1. In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting, stipt de Raad vooreerst aan dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Zoals geduid in voormelde beschikking, wil dit zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing "de behoefte aan internationale bescherming" van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en *ex nunc* onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C-556/17, *Torubarov*, punt 65).

Artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, *Alheto*, punt 118).

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen lijken voor te houden in hun betoog ter terechtzitting, kon de Raad dan ook nagaan of de verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissingen en het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is, zoals door de verzoekende partijen aangehaald ter terechtzitting, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en *ex nunc* onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie: HvJ 25 juli 2018, C 585/16, *Alheto*, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752).

In casu heeft de Raad in zijn beschikking van 10 oktober 2023 zijn voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en vervolgens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te

weigeren. Door het indienen van een vraag tot horen kreeg de verzoekende partij de mogelijkheid om hierover haar opmerkingen te formuleren en haar standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.

4.2. In onderhavige zaak lieten de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier zulke beoordeling toe. Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 16 van Richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werden gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1 van de Vreemdelingenwet. Op 9 juni 2022 werden zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, deel 4, notities van het persoonlijk onderhoud). Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij uitvoerig de mogelijkheid hun vluchtmotieven en concrete feitelijkeheden uiteen te zetten en werd hen de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Zij hebben zich laten bijstaan door hun advocaat en er was een tolk aanwezig die het Georgisch machtig is. De verzoekende partijen werden uitvoerig en grondig bevraagd waarbij hen zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, kregen zij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de *protection officer* geen afdoende vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd. Zo kwamen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen lijken voor te houden ter terechtzitting, ook de nationale beschermingsmogelijkheden en het (gebrek aan) gebruik ervan door de verzoekende partijen aan bod. De verzoekende partijen werden in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt niet dat zij in hun mogelijkheden dienaangaande zouden zijn beknot doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst.

Gelet op voormelde bevindingen tonen de verzoekende partijen dan ook niet *in concreto* aan dat door de verwerende partij ten onrechte gebruik zou zijn gemaakt van het vermoeden van bescherming in het land van herkomst, zoals zij stellen. Hoe dan ook overtuigen de verzoekende partijen niet door te poneren dat er geen onderzoek heeft plaatsgevonden naar de "*terechtheid*" van hun problemen. Uit voormelde gronden van de beschikking blijkt immers dat het vereiste volledig en *ex nunc* onderzoek zoals hiervoor omschreven, werd gevoerd. Hierbij wordt degelijk rekening gehouden met de door de verzoekende partijen in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door hen aangeleverde informatie. Tevens worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar hun verklaringen uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Uit de gronden van voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in het land van herkomst, zoals de verzoekende partijen voorhouden ter terechtzitting. Wel wordt het vereiste onderzoek gevoerd overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken vreemdeling zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Na analyse van de gegevens en de informatie aangeleverd door de partijen, luidt het besluit in voormelde beschikking dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming. Ook deze bevindingen worden uitgebreid gemotiveerd in voormelde beschikking waarbij wordt gesteund op de concrete omstandigheden, de aangereikte elementen en informatie en de afgelegde verklaringen door de verzoekende partijen.

Het komt de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door ter terechtzitting slechts in algemene bewoordingen de kritiek te formuleren dat door het vermoeden van bescherming in het land van herkomst ten onrechte te gebruiken, er geen onderzoek heeft plaatsgevonden naar de "*terechtheid*" van hun problemen, gaan zij voorbij aan de onderbouwde bevindingen zoals opgenomen in voormelde beschikking en slagen zij hierin niet. Dit is evenmin het geval waar de verzoekende partijen ter terechtzitting aanhalen afgeperst te zijn door lokale criminelen, die handelden voor de toenmalige politiefchef (tevens handelsconcurrent). Omwille van deze afpersing was het onmogelijk om in Georgië te blijven, zo stellen zij. Ze beklemtonen dat ze beroep op een advocaat gedaan hebben, maar dat de advocaat enkel een brief heeft gericht aan het

parket, wat naar hun mening geenszins een echte bescherming inhoudt. In wezen halen de verzoekende partijen argumenten aan waarover in voormelde beschikking reeds standpunt werd ingenomen. Zo wordt onder meer geduid dat de door de verzoekende partijen aangehaalde problemen betrekking hebben op gemeenrechtelijke criminele feiten, namelijk afpersing, en dat de aangehaalde gebeurtenissen niet kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch ressorteren onder artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet en dat de gemeenrechtelijke problemen zoals afpersing gelet op hun aard niet zwaarwichtig genoeg zijn om te worden gelijkgesteld met ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt vastgesteld dat, zelfs al wordt de verzoekende partijen hun vrees aannemelijk bevonden, dan nog uit niets blijkt dat het hen dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Onder meer wordt betreffende het raadplegen van de advocaat aangestipt dat uit het gegeven dat het onderzoek niet zo snel vorderde als de verzoekende partijen wensten, niet kan worden afgeleid dat de Georgische autoriteiten niet in staat of onwillig waren hen hulp en/of bescherming te bieden. Ook wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen geen poging ondernomen hebben om aangaande de gebeurtenissen en de vermoedens ten aanzien van (het hoofd van de politie) verdere stappen te ondernemen. Het besluit luidt dat de verzoekende partijen hebben nagelaten de bestaande beschermingsmogelijkheden, die met verwijzing naar de voorhanden zijnde objectieve informatie dienaangaande eveneens worden aangestipt in voormelde beschikking, uit te putten en zij kunnen niet worden bijgetreden waar zij menen voldoende te hebben ondernomen daar zij beroep deden op advocaten, verschillende keren naar de politie zijn geweest en het parket hebben aangeschreven. Door ter terechtzitting slechts algemene kritiek te uiten en de reeds aangehaalde elementen te herformuleren, gaan de verzoekende partijen voorbij aan de omstandig gemotiveerde concrete gronden van voormelde beschikking, minstens slagen zij er niet in dienstige argumenten aan te reiken die hier een ander licht op werpen.

In voormelde beschikking worden aldus, na analyse van de aangeleverde gegevens en het voorhanden zijnde bronnenmateriaal, de individuele omstandigheden van de verzoekende partijen belicht. Uit het besluit van de Raad in voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in Georgië, noch dat geen onderzoek zou hebben plaatsgevonden naar de “*terechtheid*” van hun problemen. Door voormelde individuele elementen aan te halen ter terechtzitting kunnen de verzoekende partijen evenmin overtuigen van het tegendeel. De vaststelling dat zij niet aantonen dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben, wordt gesteund op het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen, en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Georgië die zich reeds in het rechtsplegingsdossier bevinden. Door ter terechtzitting aan te geven het niet eens te zijn met de analyse van de Raad inzake de overheidsbescherming, kunnen zij de beoordeling niet ombuigen. In toepassing van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met hun verweer ter terechtzitting niet *in concreto* aantonen welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking (zie: HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punt 72). De gronden van voormelde beschikking blijven dan ook overeind.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de rechten van verdediging werden gerespecteerd, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan. Middels voormelde beschikking werd de grond meegedeeld aan de partijen waarop de Raad zijn beoordeling steunt. Zij kregen de kans een aanvullende nota neer te leggen teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen en/of een vraag tot horen in te dienen om kenbaar te maken dat zij het niet eens zijn met de in deze beschikking opgenomen grond. Deze mogelijkheid werd door de verzoekende partijen benut en zij hebben ter terechtzitting via hun raadsman het woord gekregen teneinde concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens zijn en waarom. Stellen dat de bestreden beslissingen geen wettelijke basis meer hebben en de rechten van verdediging schendt, zoals de verzoekende partijen doen ter terechtzitting, is te algemeen om afbreuk te doen aan hetgeen uiteengezet wordt in voormelde beschikking en de doorlopen procedure. Niets belette hen hun grieven kenbaar te maken ten aanzien van de vooraf meegedeelde gronden van de beschikking, hetgeen zij ter terechtzitting via hun raadsman hebben gedaan. Derhalve hebben de verzoekende partijen de kans gehad hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen zodat een schending van de rechten van verdediging niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.3. Gelet op hetgeen voorafgaat tonen de verzoekende partijen niet aan dat de Raad zijn bevoegdheid overschrijdt door de grenzen aan zijn onderzoeksbevoegdheid te buiten te gaan. De voormelde duiding

betreffende de bevoegdheid van de Raad als beroepsinstantie in acht genomen in samenhang met de gegevens vervat in het administratief dossier, de doorlopen procedure en de gronden van voormelde beschikking, maken zij dit niet aannemelijk. De gronden van voormelde beschikking worden gesteund op de gegevens die zich reeds in het administratief dossier bevonden en de verzoekende partijen slagen er niet in aannemelijk te maken dat de Raad niet over de noodzakelijke en juridische gegevens beschikte om na het gevoerde volledig en *ex-nunc* onderzoek tot de voorliggende beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming over te gaan. Door de volheid van rechtsmacht in hun betoog ter terechtzitting *versus* de onderzoeksbevoegdheid te plaatsen, slagen de verzoekende partijen er niet in een bevoegdheidsoverschrijding door de Raad aannemelijk te maken.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen worden de verzoekende partijen niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen zij aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS